

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Cung Chí Hùng

1. Những đồng tu từng thân cận và nghe lão pháp sư giảng kinh năm đó, khi nhớ lại những chi tiết nhỏ trong cách lão pháp sư đối đãi với đại chúng, đều vô cùng cảm động. Lão pháp sư rất từ bi, gặp bất kỳ ai, ngay cả khi họ không cung kính với ngài, ngài cũng không hề so đo tính toán, mà còn mượn đó để thực thi cơ hội giáo dục. Ngài còn rất yêu thương và chăm sóc học trò. Có lần cùng lão pháp sư ra ngoài giảng kinh và dùng bữa, ngài quyết không nhận sự cúng dường của học trò, mà nhất định tự mình thanh toán. Mỗi lần có khách hoặc học trò đến thăm lão pháp sư, khi họ ra về, ngài nhất định sẽ đích thân tiễn ra tận cổng; không vì họ là hậu bối hay học trò mà xem nhẹ, đối xử qua loa. Sư phụ ăn uống đơn giản, số lượng ít, lúc ăn thì không nói chuyện, và không kén chọn thức ăn.

Lão pháp sư là một phần tử trí thức thuần túy, mỗi ngày đều đọc kinh giảng kinh, trong việc nghiên cứu học vấn ngài xác thực đã làm được như câu “thâm nhập một môn, huân tu lâu dài”. Vào thời điểm đó, khi giảng kinh, ngài vẫn cần chuẩn bị một chút. Trên bàn của ngài, các tài liệu tham khảo, bút đỏ, bút xanh được sắp xếp ngăn nắp, có trật tự, ngài làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ. Giữa lão pháp sư và học trò, ngoài việc quan tâm đến cuộc sống học tập và thảo luận về Phật pháp, ngài không nói những lời vô ích. Có một việc khiến tôi ấn tượng sâu sắc, đó là trong một buổi tọa đàm Phật học cao đẳng, vào giờ nghỉ giải lao, có một vị cư sĩ nữ không biết nghe lão pháp sư nói đến chuyện gì, đột nhiên đứng dậy chỉ trích ngài. Điều không ngờ tới là lão pháp sư không hề biện minh, mà chỉ bước xuống bục giảng, đánh lễ cư sĩ này rồi rời đi. Ngay tối hôm đó, khi giảng kinh, ngài cũng không hề đề cập đến chuyện này, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Từ đó có thể thấy được công phu nhẫn nhục của lão pháp sư năm ấy. Đối với những việc liên quan đến sinh hoạt cá nhân, lão pháp sư luôn tự mình làm lấy, không cần người khác chăm sóc hay hầu hạ.

2. Vào tháng 8 năm 2017, tôi may mắn được mời tham gia buổi họp mặt cùng với sư phụ thượng nhân. Khi bước vào đại sảnh, sư phụ thượng nhân đang trò chuyện cùng các vị khách, nên tôi vội vàng nhanh chóng tìm chỗ ngồi. Khi đi ngang qua trước mặt sư phụ thượng nhân (khoảng cách chừng ba, bốn mét), tôi chấp tay hành lễ. Không ngờ ngài lập tức ngừng nói chuyện, thân mình ngồi thẳng lại, chấp tay đáp lễ một cách chân thành và cung kính. Lúc ấy, toàn thân mặt học như chấn động, cảm nhận được sự chân thành và cung kính toát ra rất tự nhiên từ nơi sư phụ thượng nhân, vượt xa mặt học trăm ngàn lần.

Từ hơn 40 năm trước được thân cận sư phụ thượng nhân, tôi đã được tắm mình trong lời nói, hành vi và thân giáo của ngài. Đặc biệt thân giáo là biểu pháp nhiếp thọ người khác nhất. Ở gần ngài, có thể cảm nhận được bầu không khí từ bi, vui vẻ và pháp hỷ; chỉ cần lặng lẽ ngồi bên ngài, trong lòng sẽ cảm thấy bình an, yên tĩnh, niệm Phật cũng đặc biệt đắc lực hơn. Xin chia sẻ một vài cảm nhận cá nhân đến quý đồng tu. A-di-đà Phật!

3. Trước đây khi còn là học sinh, nơi ở của mặt học gần nhà quán trưởng Hàn. Vì mới thân cận sư phụ thượng nhân để học Phật, nên hầu như mỗi ngày tôi đều chạy sang nhà quán trưởng để gặp sư phụ và thỉnh giáo các vấn đề. Do đó, tôi trở nên thân quen với gia đình quán trưởng, và cũng thấy được một mặt trong đời sống sinh hoạt tại gia của sư phụ thượng nhân, đặc biệt là lòng từ bi và trí tuệ trong việc hằng thuận chúng sanh của ngài. Ví dụ như: khi dùng bữa, quán gia là bà Lục sẽ chủ động gấp thức ăn cho sư phụ, sư phụ đều mỉm cười nhận lấy, không hề có ý kiến thích hay không thích. Còn về cách sư phụ cư xử với quán trưởng, đó càng là màn thể hiện “hằng thuận” đặc sắc, khiến mặt học học hỏi được rất nhiều, và thấy được cách sư phụ đã thực hành những điều đã học và đã giảng trong Phật pháp vào đời sống thường ngày.

4. Chồng của quán trưởng, bác Cao, qua đời vì bệnh. Sư phụ bảo mặt học phụ giúp, bắt đầu từ việc trợ niệm ở bệnh viện vào buổi chiều, sau đó đưa thi thể đến nhà tang lễ. Mãi đến tối khuya chúng tôi mới trở về nhà quán trưởng, mọi người đều rất mệt mỏi. Khi mặt học ra về, sư phụ như thường lệ đích thân tiễn tôi ra đến cổng, và dặn dò tôi chú ý an toàn, về nhà nghỉ ngơi sớm. Sự quan tâm của ngài đối với học trò thật khiến người ta cảm động.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”